

ПАЛЧО

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

ПАЛЧО [0]

Живели някога един дядо и една баба. Те нямали деца и затова били много самотни. Бабата и дядото често си говорели:

— Колко хубаво щеше да бъде, ако си имахме едно детенце, дори да е мъничко колкото палец.

После горещо се молели на боговете да ги дарят с рожба.

Боговете сигурно чули молбите им, защото един ден бабата я заболял корема и тя родила бебе — едно мъничко-мъничко момченце, на големина колкото палец. Бабата и дядото се учудили много, но си казали: „Такава изглежда е била волята на боговете.“ Те нарекли момченцето Палчо и се грижели за него с много любов.

Станал Палчо на пет години, после на седем, но на ръст си оставал все така малък. Когато станал на 12–13 години, той можел много хубаво да пее и да танцува, но тъй като си останал дребен като палец, с нищо не можел да помогне в къщи.

Бабата и дядото се тревожели за своето момченце, защото селските деца му се подигравали, като му викали:

— Дребосък! Дребосък!

Един ден Палчо казал на своите родители:

— Искам да отида в столицата и да потърся някаква работа там. Моля ви, разрешете ми да тръгна.

Бабата и дядото се натъжили, но разбрали, че ако остане в къщи само подигравки ще чува от хората. Затова му дали своята родителска благословия.

Палчо взел една дървена чашка за чай и си направил шапка. Клечката за храна му послужила за тояга, една от бабините игли станала меч, а една сламчица — ножница. Така малкият юнак се приготвил за своето пътешествие.

След това бабата и дядото изпратили Палчо до края на селото.

— Върви все по този път, — казали му те — докато стигнеш до една голяма река. Тази река ще те отведе направо в столицата.

Палчо тръгнал по пътя, който му показали бабата и дядото. Вървял, вървял, но реката все не се показвала. Ето, че насреща му се задала една мравка. Палчо я попитал:

— Мравке, накъде да вървя, за да стигна до реката, която води към столицата?

Мравката му казала да върви все по пътя с глухарчетата и където те свършват, там ще види реката. Тръгнал Палчо по пътя сред глухарчетата. Вървял дълго, докато накрая широката равнина свършила и пред очите му блеснала голяма и пълноводна река.

Чашката, която до преди малко му служела за шапка, сега станала лодка, а клечката се превърнала във весло и Палчо с всички сили загребал към столицата.

Когато се стъмнило, той привързал своята лодка сред тръстиките, свил се в нея на кълбо и заспал.

Рано сутринта на другия ден той отново взел веслото и гребал цял ден, после още един, докато накрая по брега се появили къщи, а лодката на Палчо минала под няколко моста. „Най-сетне пристигнах в столицата“ — помислил си Палчо, оставил лодката си край един голям мост и се изкачил по насипа горе.

В столицата имало много, много хора. Покрай Палчо се движели множество забързани крака. Стъпвали отдясно, стъпвали отляво и имало опасност да смажат малкия юнак. Затова Палчо вървял внимателно и се оглеждал непрекъснато.

Постепенно движението около него намаляло и той се озовал пред една голяма и красива къща.

„Каква хубава къща! Тук сигурно ще се намери някаква работа за мен“ — помислил си Палчо, пъхнал се под вратата, прекосил двора, застанал до стълбата и се провикнал:

— Хей, стопани!

Отвътре излязъл мустакат мъж, огледал се наоколо и много учуден казал:

— Чудна работа! Чух глас, а няма никого.

Палчо побързал да извика:

— Тук съм, зад едната Ви гета^[1]. Моля ви, внимавайте да не ме стъпчете.

Мъжът погледнал учудено надолу и видял там да стои храбрият Палчо. Много се изненадал, взел го внимателно в шепа и го попитал:

— Какво те води насам, мъничко човече?

Щом Палчо му казал защо е дошъл в столицата, мъжът се засмял:

— Какво може да прави един малчо като теб?

Още докато се смеел, Палчо мигновено извадил иглата — меч и пробол кръжащата около него муха. После започнал да танцува върху разтвореното ветрило на мъжа. Когато завършил своя танц, се чуло дружно ръкопляскане. Всички, които били вътре в къщата, се били събрали, за да погледат танца на Палчо.

Домът, в който влязъл малкият юнак, бил на много богат и известен човек, министър в двореца на императора. Палчо останал да работи при него. Всички много го обикнали, но най-много от всички към него се привързала дъщерята на богатия царедворец.

Когато тя вземала четчицата, за да пише, задължението на Палчо било да придържа листа ѝ. Често младото момиче и нейния любим Палчо играели заедно на различни игри. Така Палчо развличал своята господарка.

Минали няколко години. Момчето се трудело прилежно и всички много го обичали.

Един ден дъщерята на придворния министър тръгнала на поклонение в един храм. Заедно с нея тръгнал, разбира се, и Палчо. Но когато се връщали, на едно усамотено място от гората изведнъж изскочили трима дяволи. Единият бил съвсем зелен, другият — черен, а третият — червен. Зеленият и черният дявол носели в ръцете си огромни железни тояги, а червеният държал вълшебен чукче. Тримата преградили пътя на момичето с разперени ръце.

— Това момиче ще дойде с нас! — изревали те.



Тогава Палчо изскочил пред дяволите и извикал:
— Това няма да стане! Защото тук е Палчо!

После ловко подскочил нагоре и забил своя меч — игла в окото на зеления дявол. Той позеленял още повече, изпуснал тоягата и избягал. След това малкият юнак се заел с черния дявол. Пробол и

неговото око, дяволът станал по-чер и от въглен и избягал. Като видял това, червеният дявол пламнал от яд и отворил уста, за да скочи върху Палчо и да го налага. Но Палчо това и чакал. Скочил в устата му и хряс-хряс-хряс — започнал да сече.

— Боли, боли! — викал червеният дявол. Тогава Палчо изскочил от устата му, червеният дявол, който бил почервенял още повече, захвърлил чукчето си и без да се обръща побягнал.

Девојката, която се била скрила зад едно дърво, излязла и много се зарадвала, че Палчо е невредим. Той подал на младата си господарка вълшебното чукче и казал:

— Скъпа господарке, това е дяволското съкровище — вълшебното чукче, което изпълнява всяко желание. Моля Ви, пожелайте си нещо и ударете с чукчето.

Но девојката поклатила глава и отговорила:

— Не, ти спечели това чукче със своята смелост. Нека то изпълни твоето желание.

Тогава Палчо изрекъл своето най-голямо желание:

— Искам да стана голям!

Господарката му ударила с чукчето веднъж — „зън“ и Палчо станал по-висок. Още веднъж ударила с чукчето девојката — „зън“ и Палчо пораснал още повече.

И така девојката удряла с чукчето, а Палчо с всеки звън ставал все по-висок, докато пред очите на момичето не застанал един красив млад момък.

Девојката и Палчо много се зарадвали на промяната и се завърнали у дома.

Вестта за подвига на Палчо обходила цялата столица и скоро нямало човек, който да не знае неговото име.

Не след дълго храбрият момък получил висок пост в двореца, взел за жена дъщерята на придворния министър, повикал при себе си своите родители и живял щастливо до края на живота си.

[0] Истинското име на героя от приказката е Иссунбоши, но поради неговата сложност за българския читател си позволихме да го преведем свободно. В името има указание за ръста на героя — „иссун“, което означава „един сун“. Това е японска мярка за дължина равна на 3,03 см. ↑

[1] Японски дървени сандали. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.